

ORAVECZ TIBOR

Vagonlakók

Vagonlakók vagyunk mi holtvágányon
batyuba kötött emlékeink között.
Kutatjuk a lelkiismeretet száz éve
de gyászfestményes kudarc vág pofon.

Halotti tort ülünk mozdonyok között
Néha valaki átszalad a síneken
hoz néhány szem Márait, Wass Albertet,
de úgy nyitunk ajtót, mint az üldözött.

Tízmillió vélemény maradt a vagon
számolhatjuk a vármegyéket sorba
nem jön az vissza, csak mutogatunk
mert vagonlakók maradtunk, vakvágányon.

Szimultán

Szimultánt játszva a színpadon, kórusban
Zihálva a ritmust, a függöny legördült,
Közönség énekel, bajra hajtva báját,
Vet vérbe s alkot a félelem szabályt.

Elindulsz és érkezel, a fény kialszik
A zene már süket, omlik rád a fal
Akarnok lelkek hajtanak ki, mint a gaz
Hirdetik plakáton, az ő szavuk igaz

A rendező vak, kukri-képe homály
Árnyékban élők között ő a király
Harcolnak egymással, nekik ez dukál
Tudják, hiénák után jön csak a sakál.

ORAVECZ TIBOR

Harminc ezüst

Ma-holnap az ünnep vacak hétköznap,
Te ide mész, én oda – ez a kórlap.
A közös szó mára elhervadt,
Álmainkból semmi sem maradt.

S ha a vezér beszél, az ember bátor,
Mert a magyar mindig csak magyart vádol.
Nagy a mámor, egy a tábor,
Hol a tábor? Nincs ki számol?

Nagy átok a rontás, ármány, hazug szó,
Istenverése sorsod, léted zokszó.
Véredből vétetett vágy veszejt,
Ám a jövő soha nem felejt

Ima sem segít, jogát eladtad rég,
Vokson vett hazád lett a fizetség.
Harminc ezüst volt az ára,
Telik neked majd villára.